

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald⁽¹⁾, idet det ikke har gennemført artikel 2, litra f), j) og k), i samt bilag III, punkt 4, litra C), til dette direktiv i vallonsk ret.
- Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Europa-Kommissionen har anført to klagepunkter til støtte for søgsmålet.

Dels foreholder Kommissionen sagsøgte, at det ikke i regionen Vallonien har gennemført begreberne »underjordisk opbevaring«, »gas fra deponeringsanlæg« og »eluat«, som er fastsat i artikel 2, litra f), j) og k), i direktiv 1999/31/EF om deponering af affald, i national ret. Kommissionen har fremhævet, at disse begreber er væsentlige, idet der er tale om nøglebegreber i forhold til direktivets anvendelse, som også gentages i andre bestemmelser udstedt i henhold til og under anvendelse af direktivet.

Dels har sagsøgeren kritiseret det forhold, at vallonsk ret ikke indeholder nogen bestemmelse om udløsningstærskler, ud fra hvilke det kan vurderes, om et deponeringsanlæg har forårsaget en betydelig forringelse af grundvandskvaliteten. Bestemmelsen i punkt 4, litra C, i bilag III til direktivet, som forudsætter, at sådanne udløsningstærskler er fastlagt, er af afgørende betydning for en effektiv kontrol med grundvandskvaliteten og dermed for miljøbeskyttelsen, som er direktivets hovedformål.

⁽¹⁾ EFT L 182, s. 1.

Sag anlagt den 1. april 2009 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-121/09)

(2009/C 141/51)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved W. Wils og C. Cattabriga, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Italienske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7 i direktiv 90/314/EØF⁽¹⁾.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

1. Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7 i direktiv 90/314/EØF ved at fastsætte en frist på tre måneder fra den planlagte afslutning på rejsen til hos garantifonden for forbrugere af pakkerejser at indgive anmodning om intervention.
2. Artikel 7 i direktiv 90/314/EØF bestemmer, at den rejsearrangør og/eller formidler, der er part i kontrakten, skal godtgøre, at han stiller tilstrækkelig garanti til i tilfælde af insolvens eller konkurs at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb og hjemtransport af forbrugeren. Ifølge den fortolkning, der er givet heraf i fællesskabsretspraksis, pålægger denne bestemmelse medlemsstaterne en resultatforpligtelse, hvilket indebærer, at pakkerejsende får ret til en effektiv beskyttelse mod risikoen for rejsearrangørens insolvens eller konkurs, og navnlig tilbagebetaling af erlagte beløb samt hjemtransport.
3. Direktivets artikel 8 gør det muligt for medlemsstaterne at vedtage strengere bestemmelser, men kun når disse giver forbrugeren en videregående beskyttelse.
4. Ifølge de oplysninger, de italienske myndigheder har givet i løbet af overtrædelsesproceduren, har den omhandlede italienske lovgivning i det foreliggende tilfælde til formål på statsbudgettet at sikre muligheden for at få tilbagebetalt de til forbrugerne udbetalte beløb og dermed at beskytte statens økonomiske interesser snarere end at sikre forbrugere af pakkerejser en videregående beskyttelse.
5. Uanset at Kommissionen forstår Italiens interesse i at sikre en forsvarlig og afbalanceret forvaltning af garantifonden ved at gøre garantifondens regressøgsmål over for rejsearrangørerne nemmere, mener Kommissionen, at en sådan foranstaltning — hvorved en bindende frist fastsættes for hos garantifonden at indgive anmodning om intervention — indfører en betingelse, der kan fratage forbrugeren rettigheder, som er garanteret ved direktiv 90/314.
6. Som de italienske myndigheder har gjort gældende, kan forbrugeren ganske vist indgive sin anmodning om intervention hos garantifonden, så snart forbrugeren har kendskab til de omstændigheder, som risikerer at bringe kontraktens gennemførelse i fare. For at gøre brug af denne mulighed er det imidlertid nødvendigt, at forbrugeren først har det pågældende kendskab. Hvis man ser bort fra de tilfælde, hvor rejsearrangørens konkurs er almindelig kendt, fordi der er afsagt konkursdekret, er forbrugeren i de fleste tilfælde uvidende om arrangørens økonomiske situation. Det er derfor naturligt, at forbrugeren først vender sig til rejsearrangøren for at få tilbagebetalt de erlagte beløb ved at tilsende denne en skrivelse — eventuelt en rykkerskrivelse — og derefter et betalingspåbud. Når der hos garantifonden indgives anmodning om intervention, risikerer man således, at den frist på tre måneder, som er fastsat i artikel 5 i det ministerielle dekret nr. 349/1999, for længst er overskredet med den følge, at forbrugeren fratages rettigheden til tilbagebetaling af erlagte beløb.

7. For at udbedre det traktatbrud, som er blevet påtalt inden for rammerne af denne procedure, har de italienske myndigheder meddelt først at ville forlænge fristen for hos garantifonden at indgive anmodning om intervention fra tre til tolv måneder og dernæst at ville fjerne fristen.
8. De italienske myndigheder har desuden i Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana offentliggjort en meddelelse, som har til formål at underrette potentielle berørte parter om, at anmodninger til garantifonden — i afventning på fristens fjernelse — for at sikre beskyttelsen af forbrugerne kan indgives til hver en tid.
9. Kommissionen mener, at uanset at disse foranstaltninger udgør et prisværdigt forsøg på at udbedre følgerne af det påtalte traktatbrud, er de ikke tilstrækkelige til at fjerne risikoen for at fratage køberen af pakkerejser dennes ret til en effektiv beskyttelse i tilfælde af rejsearrangørens konkurs.
10. Med henblik på at garantere fuld retssikkerhed, således at enkeltpersoner får mulighed for at kende den fulde udstrækning af deres rettigheder og gøre dem gældende for domstolene, skal bestemmelserne i et direktiv gennemføres på en måde, som ubestrideligt er effektiv, specifik og klar, og ikke bare ved en administrativ praksis, som på grund af dennes beskaffenhed skønsomt kan ændres af de nationale myndigheder.
11. Den omstændighed, at der i den italienske retsorden på samme tid findes dels en bestemmelse, der aldrig formelt er blevet ophævet, og som fastsætter, at anmodning om intervention indgives hos garantifonden inden for en frist på tre måneder, hvis ikke rettigheden skal bortfalde, dels en administrativ meddelelse, som opfordrer til ikke at tage hensyn til denne frist, skaber en åbenbar usikkerhed for købere af pakkerejser.

(¹) Rådets direktiv 90/314/EØF af 13.6.1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure (EFT L 158, s. 59).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Symvoulio tis Epikrateias den 2. april 2009 — Enosi Efopliston Aktoploias, ANEK, Minoikes Grammes, NE Lesbou og Blue Star Ferries mod Ypourgos Emporikis Naftilias og Ypourgos Aigaiou

(Sag C-122/09)

(2009/C 141/52)

Processprog: græsk

Den forelæggende ret

Symvoulio tis Epikrateias

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Enosi Efopliston Aktoploias, ANEK, Minoikes Grammes, NE Lesbou og Blue Star Ferries

Sagsøgte: Ypourgos Emporikis Naftilias og Ypourgos Aigaiou

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Henset til artikel 10, stk. 2, EF og artikel 249, stk. 2, EF: i) skulle den græske lovgiver, mens den ved artikel 6, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 3577/92 af 7. december 1992 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport i medlemsstaterne (cabotage-sejlad) indførte midlertidige undtagelse vedrørende Grækenland, indtil 1. januar 2004, fra anvendelsen af denne forordning var gældende, afholde sig fra at indføre bestemmelser, som kan bringe forordning nr. 3577/92's fulde og effektive anvendelse i Grækenland fra den 1. januar 2004 i alvorlig fare? ii) Kan privatpersoner påberåbe sig denne forordning for at anfægte gyldigheden af bestemmelser, som blev indført af den græske lovgiver før den 1. januar 2004, såfremt disse nationale bestemmelser bringer denne forordnings fulde og effektive anvendelse i Grækenland efter den 1. januar 2004 i alvorlig fare?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, bringes forordning nr. 3577/92's fulde og effektive anvendelse i Grækenland fra 1. januar 2004 da i alvorlig fare som følge af den græske lovgivers indførelse, før 1. januar 2004, af bestemmelser, som er af udtømmende og fast karakter, som ikke ophører med at gælde fra 1. januar 2004, og som er i strid med bestemmelserne i forordning nr. 3577/92?
- 3) Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares bekræftende, er bestemmelserne i artikel 1, 2 og 4 i forordning (EØF) nr. 3577/92 da til hinder for nationale ordninger, ifølge hvilke redere kun må udføre cabotage-sejlad på bestemte sejlruiter, som hvert år fastlægges af den dertil kompetente myndighed, og kun efter forudgående administrativ tilladelse, der bevilges inden for rammerne af en bevillingsordning, der har følgende kendetegn:
 - i) Den gælder uden undtagelse for samtlige sejlruiter, der betjener øerne.
 - ii) De dertil kompetente myndigheder har mulighed for, i forbindelse med godkendelsen af den indsendte ansøgning om tilkendelse af bevilling, efter eget skøn og uden på forhånd at præcisere de anvendte kriterier, at foretage ensidige ændringer af de punkter i ansøgningen, der vedrører hyppigheden af og tidspunktet for indstilling af sejladsen, samt takster?
- 4) Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares bekræftende, udgør det da en i artikel 49 EF's forstand ulovlig begrænsning af den frie udveksling af tjenesteydelser, når en national ordning bestemmer, at en skibsreder, der af myndighederne har fået tilladelse til at indsætte et skib i rutefart på en konkret rute (efter at hans ansøgning herom er blevet godkendt enten i uændret form eller efter ændring af visse punkter, som rederen accepterer), er forpligtet til kontinuerligt at betjene den sejlroute, han har ansøgt om, i hele den årlige sejlperiode, og at han, før rutefarten påbegyndes, skal stille garanti, der forfalder, helt eller delvist, såfremt den omhandlede forpligtelse ikke overholdes eller ikke overholdes korrekt?